

delsminister vil erklære, at Landmandsbanken paa intet som helst Tidspunkt skal have udenlandske Kreditter udover det Beløb, her nævnes. Den højtærede Handelsminister ryster paa Hovedet. Det kan jeg saamænd godt forstaa, men dermed slaar jeg altsaa fast, at der ikke kan gives Sikkerhed for, at Rigsdagen ved noget om, hvad vi garanterer for. Vi ved, at vi garanterer for 20 Millioner Dollars, maaske mere; nogle Beløb er opført i Lovforslaget, andre synes ikke, men Staten har Garantien alligevel. Med andre Ord, den Fordel, man fra radikal Side synes at tillægge dette Forslag: at man derved nøjagtig ved, hvor langt man er ude med Hensyn til udenlandske Kreditter, eksisterer ikke. Derfor kan jeg ikke forstaa, at det radikale Parti synes at være saa interesseret i denne Ordning. Det er naturligvis en Fordel, at man kommer til Rigsdagen og siger: Nu er der i alt Fald 20 Mill. Dollars, Rigsdagen har givet Bevilling til, men vi har ingen Garanti for, at Kreditterne ikke i Virkeligheden langt overstiger dette Beløb. Derfor er Rigsdagens Kontrol med de Kreditter, som Landmandsbanken trækker, slet ikke bedre efter dette Lovforslags Vedtagelse, end den var i Forvejen. Det hele ligger ganske simpelt saaledes, at Landmandsbanken tager de Penge, den kan faa, og som den behøver, og Staten garanterer og betaler til Slut.

Jeg kan godt forstaa, at den højtærede Handelsminister synes, det er overordentlig nyttigt at faa fastslaaet nu, at Landmandsbanken, naar den endelige Ordning skal træffes, skal være en privat Aktiebanc. Jeg forstaaer godt, at det er udmærket for dem, som ønsker Privatkapitalismens Herredømme her i Landet, saa stærkt som muligt at faa dette fastslaaet allerede nu, men jeg er ikke ganske sikker paa, at det er en Statsinteresse. Jeg vilde tro, det var naturligt, at man tog det Spørgsmaal op til Drøftelse, naar man skal enes om Ordningen, og saa afgjorde, hvad man til den Tid kan blive enig om. Nu slaar man fast, at det er et privatkapitalistisk Princip, det skal ordnes efter, og saa er der i Virkeligheden ingen Statsinteresse. Jeg forstaaer ikke den Sondring, den højtærede Minister gjorde mellem Statsinteresse og Erhvervsinteresse. Jeg

kan se, der er en Erhvervsinteresse i at have en god Bank, men Statsinteressen paa dette Omraade eksisterer overhovedet ikke i det Øjeblik, man har fastslaaet, at Ordningen skal ske paa et fuldkommen privatkapitalistisk Grundlag. Saa bliver kun det tilbage, som ogsaa var udtrykt i den højtærede Ministers første Forslag, hvor der i § 2 stod: „Staten betaler det Underskud, Status udviser.“ Det er Statens Interesse i den Ordning, der træffes til den Tid.

Ministeren for Industri, Handel og Søfart (Slebsager): Ja, men Statens Interesse er den, at dette Underskud kan blive saa lille som paa nogen Maade muligt, og under Forhandlingerne maa selvfølgelig denne Interesse varetages, at Staten ikke kommer til at betale mere end højst nødvendigt samtidig med, at der skabes en solid og en god Bank.

Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) talte igen om de maskerede Statslaan og om, at Staten hæfter for de Dispositioner, som træffes af Ledelsen, ogsaa med Hensyn til Optagelse af mulige kortvarige Laan eller Kreditter i Udlandet. Det er fuldstændig rigtigt: Staten hæfter for disse Dispositioner af Bankledelsen, ligesom Staten hæfter for enhver Disposition af Bankens Ledelse, ogsaa med Hensyn til indenlandske Forhold. Det er Resultatet af, at vi har denne statsgaranterede Bank. Derom er vi fuldstændig enige — ja, jeg ved ikke, om det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) er enig med mig, men jeg er enig med det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds i, at det er en i det lange Løb uheldig Ordning. Derfor tilstræber vi ogsaa at faa den afløst. Det er det, vort Arbejde tager Sigte paa. Men der maa blot ikke laves en Undtagelsesstilling med Hensyn til de kortvarige Laan; for det er alle Dispositioner fra Ledelsens Side, som Staten hæfter for i Kraft af Bankgarantien.

Angaaende Kreditternes Størrelse mente det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds, at de kunde blive saa store, at Staten muligvis slet ikke kunde holde Kontrol med, hvor store disse Kreditter eller kortvarige Laan blev. Det er dog en selvsagt Ting, at Banken holder Ministeren à jour med Størrelsen af disse kortvarige Laan, ligesom Ministeren